

Сара Тьсдэйл (Sara Teasdale) (1884 – 1933) Амерыканская паэтка. Першы верш Тьсдэйл быў надрукаваны ў мясцовай газеце Reedy's Mirror у 1907 годзе, і ў тым жа годзе пабачыў свет яе першы зборнік вершаў “Санеты да Д’юз і іншыя вершы” (Sonnets to Duse and Other Poems). Другі зборнік, “Алена Траянская і іншыя вершы” (Helen of Troy and Other Poems) выйшаў у 1911 і быў добра прыняты крытыкай, што адзначыла лірычнае майстэрства аўтаркі і рамантычную тэматыку. У 1933 годзе Тьсдэйл выдала апошні зборнік “Дзіўная перамога” (Strange Victory) і ў тым жа годзе скончыла жыццё самагубствам.

Мая любоў – без міру...

Вершы

Ласкавыя будуць дажджы...

(There Will Come Soft Rains)

Ласкавыя будуць дажджы, запахнуць лугі,
І ластаўка ў небе са свістам накрэсліць кругі;

І жабы ўначы свой спеў завядуць у ставах,
І будуць дзікія слівы струменіць пах.

Будуць малінаўкі полымем ззяць у палёце,
Трэлі выводзіць у садзе, сеўшы на дроце,

Ніхто і ніколі вайну не заўважыць, калі
Мы пакінем аднойчы абшары гэтай зямлі.

І дрэвы, і птушкі працягнуць жыць, як заўжды,
Калі знікнуць раптоўна нашы сляды.

І нават вясна, што абудзіцца ў ранішні час,
Наўрад ці калісьці ўзгадае пра нас.

пераклад з ангельскай – Андрэй Стэфановіч

Будзе дожджык ласкавы...

(There Will Come Soft Rains)

Будзе дожджык ласкавы, запахне раллэй,
Будзе ластавак свіст і палёт над зямлэй,

Ноччу ў сажалцы – гучныя спевы рапух,
Кветкі слівы бязважкія, як белы пух,

Мітуслівых заранак агеньчык руды –
Даляцяць птушак пошчакі з плоту сюды.

І не скажа ніхто, што мінула вайна:
Успамінаў ужо не пакіне яна.

Не згадае ні дрэва, ні птушка павек,
Калі знікне раптоўна з Зямлі чалавек.

І Вясна, што прачнецца на золку сама,
Не адчуе, напэўна, што нас тут няма.

пераклад з ангельскай – Аляксей Арцёмаў

І будзе пяшчотны дождж... (There Will Come Soft Rains)

І будзе пяшчотны дождж, і водар зямлі,
І ластаўкі будуць са свістам мераць палі.

Жабкі ўначы завядуць вечны куплет,
І будзе трымтлівы дзікае слівы квет.

Зноў малінаўкі свой апрануць убор,
Будзе гучаць у садах пералівісты хор.

Не заўважыць ніхто, што наўкола вайна,
Думаць не будзе, калі заціхне яна.

Не будзе клопот і птушкам, і дрэвам тады,
Калі людзі знікнуць з зямлі назаўжды.

І нават вясна, што ранкам выйдзе са сну,
Наўрад ці згадае пра нас і нашу вайну.

Ціха пройдуць дажджы... (There Will Come Soft Rains)

Ціха пройдуць дажджы, будзе водар травы,
Будуць ластавак спевам звінец паплавы,

Будуць крумкаць у сажалках жабы ўначы,
Будуць слівы бялець, на вятрах дрыжучы,

Апрануцца малінаўкі ў яркі ўбор
І напоўняць вясялаю песняю бор.

Не заўважыць ніхто, што наўкола вайна,
І не будзе чакаць, калі сціхне яна.

І ніхто не згадае – ні птушка, ні лес, –
Як жылі яны колісь: з намі ці без.

І калі зранку пройдзе вясна па зямлі,
То наўрад ці заўважыць, што мы адышлі.

пераклад з ангельскай – Алена Пятровіч

Вандроўка (The Wanderer)

Заход пафарбаваў пяскі –
Вось Ніл праз іх цячэ барвовы,
Глядзіць удаль Рамсес суровы,
Амона храм стаіць цяжкі.

Вось стромы даўняе пары,
Буянне хваль, аскепкі друзу –
Тут перамог Персей Медузу,
Тут жах спазналі тры сястры.

Бязмежжа неба нада мной,

Вятры бяруць мяне на крылы,
І край паўночны сэрцу мілы,
І мілы ледзяны прыбой.

Але нічога не дае
Мне падарожжаў дух спакусны
З хвіліны той, калі ты вусны
Пацалаваў мае.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Пацалунак (The Kiss)

Я марыла калісьці:
Хай вусны ён кране.
А сёння я – бы хворы птах,
Што тужыць аб вясне,

Бо ён мяне цалуе,
А ў сэрцы – толькі лёд:
За пацалункі лепш стакроць
Тых даўніх мрой палёт.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Лістапад (November)

Стаміўся год і састарэў,
Ледзь не збівае вецер з ног,
Ляціць ахвотна лісце з дрэў
І вецер гне трыснёг.

Каханне чэзне, як быллё.
Амаль ахвотна сочым мы:
Пусцее сэрца, як галлё,
Пад подыхам зімы.

Кахай мяне (Love me)

Мой дрозд спявае дзень пры дні
І песняй поўніць гай.
Хай мілы чуе ў цішыні:
“Кахай мяне, кахай!”

Ты растрывож яго душу,
Спакою не даруй.
Няхай гучыць яму ўвушшу:
“Цалуй мяне, цалуй!”

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Раса (Dew)

Я мару – ён са мною,
Я мару – ён прыйшоў,
У ружах – сховы росаў,
А ў сэрцы – сховы слоў.

О ружа, што сасмягла,
О сэрца, – пільным будзь,
Каб долю сотні ружаў
Змагло ты абмінуць.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Юнак і пілігрым (Youth and the Pilgrim)

Ты шмат пабачыў, пілігрым,
Мне адкажы, малю,
Ты без Каханья бачыў край,

Шчасліваю зямлю?

Мяне замучыў гэты бог,
І я збягу, калі
Адкрыю шлях за далягляд
На хуткім караблі.

“Ты не шукай шчаслівы край –
Цябе ён знойдзе сам:
У грудзі меч свой усадзі –
І апынешся там”.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

П’еро (Pierott)

П’еро гуляе ў садзе
Пад месяцам старым,
І лютні гук здаецца
Трымтлівым і жывым.

П’еро спявае ў садзе,
І, дорачы мне спеў,
Ён пра мяне не помніць
Сярод вішнёвых дрэў.

П’еро спявае ў садзе,
На нас – нібы таўро:
П’еро напевы любіць,
А я – П’еро.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Сутонне (Twilight)

Летуценна на дах
Весні дожджык сыходзіць,

І самотны свой спеў
Птах заводзіць, заводзіць.

Спакваля на зямлю
Ноч на крылах сыходзіць,
Сэрца, быццам той птах,
Спеў заводзіць, заводзіць.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Да Эолавай арфы
(To an Aeolian Harp)

Вятры перамаўляюцца з табой
І аднаўляюць крык былога гора,
Той крык, які цябе кранаў учора:
Бяда жанчын, што з Троі выгнаў бой,

Стогн Андрاماхі, змучанай журбой,
Узнесены й рассеяны ў прасторы,
У ім – уся пакута і пакора,
Бы ў ракавіне – мора і прыбой.

Вось так, жывы, гучыць часамі спеў,
І ў ім – для тых нязнаны, хто пяе, –
Забытых земляў безгалосы прах

Крычыць, што не здалеў і не паспеў,
І ў горкай скрусе струнам не дае
Спакою на раз'юшаных вятрах.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

Сапфо
(Sappho)

Сыходзіць змрок, глыбокі, як вада,
На Лесбасе, аддаленым бясконца,
Між дрэваў храмы ў поўневым святле.

Схавалі прыцемкі маленькі твар,
Ды пакідае цемра літасціва
Цяжар салодкі цельца на грудзях.
І я – Сапфо? Я бегла праз імглу
Ўздоўж хваляў, што накотвалі на бераг,
Калі зямлі адхланне нёс прыліў,
І, бегучы, пакуль чарнела ноч,
Я падала ў знямозе на пясок
І трэслася ад ветрыку з-над мора?
Самотны ціха марыць пра прыліў,
Які пякуча хвалямі цалуе.
Мая любоў – без міру, ноч – без сну.
Кранаю пену жарснаю рукой,
Каханне клічу, што лагодзіць мора,
Што робіць мора горкім, быццам смерць.
О Афрадыта, як спыню хвалу
Табе, па сіле роўнай толькі Богу,
То ад таго, што слодыч слоў маіх
Збыткоўная ў салодкім існаванні.
У сэрцы закаханым – цішыня,
Я боль спасцігла і здабыла мір,
І гэты мір, Клеіда, у душы.
Пяшчотней, чым кранаюць птушаняты,
Яна кранае вуснамі мой рот.
Ніколі больш у час, калі вясна
Запаліцца агнём у клейкім лісці,
Не буду я, самотная, збягаць
Ад радасці Алкеевых радкоў
І слёз, што заглушаюць спеў Эрыны.
Ніколі з песняй, што гучыць, як боль,
Пад небам бесклапотнае вясны
Трымценне й крык зняможанага сэрца
Не буду ад любові я хаваць.
І помню я, як спрабавала збегчы
Ад птушак, што спявалі пра любоў,
І, апусціўшы долу погляд свой,
Убачыла два цені закаханых,
І жарсць вясны ўзяла мяне ў палон.
Любоў, не ўратавацца ад цябе
І не стаіцца ў схованцы самотнай
Ці ў пустцы, дзе няма тваіх слядоў
І кветак, што з-пад ног тваіх растуць.
Ты розныя прымервала абліччы:

І танчыла імкліва між дзяўчат,
І чаравала ўсмешкаю Фаона,
Анактарыя зведала твой пал,
Керкілас быў табой апанаваны,
Але ніколі нічыю любоў
З маёй любоўю не ўраўнала ты,
І мой спакой збягае ад мяне –
І сэрца я надзейна замыкаю.
Любоў, маё жыццё – лірычны спеў,
Любоў, маё жыццё – твой лірны ўздых,
Я навучыла свет тваім пэанам –
І спеў мой болей не жадаюць чуць.

пераклад з ангельскай – Ганна Янкута

- © Аляксей Арцёмаў, пераклад, 2010
- © Алена Пятровіч, пераклад, 2010
- © Андрэй Стэфановіч, пераклад, 2010
- © Ганна Янкута, пераклад, 2010